

Красимир Бачков

Пътят пред нас

На Красимира Кангсиюви

I

Някъде между Търговище и Търново шофьорът трябваше да свие за своето село и аз го помолих да спре на кръстовището. Скочих на главния път, камионът ми свирна за довиждане и ръмжейки, сякаш задавен от собствения си дим, бавно се отдалечи. Дръпнах ципа на якето и зарачих по банката на пътя. Късният есенен следобед вече проваляше. Повървах малко, а после спрях и зачаках. Все нещо подходящо щеше да мине. Бях сам, за пръв път от много време се чувствах спокоен и безгрижен. Струваше ми се, че съм част от природата наоколо. В тая тишина като нищо можех да мина за дърво или пътен знак, но звук на автомобилен мотор разруши илюзията. Преди да съм вдигнал ръка, оборотите на приближаващата „Ниса“ намаляха и аз неволно се усмихнах, защото номерът и беше с кюстендилска регистрация. Ако не изникнеше нещо непредвидено, пътуването до София ми бе подсигурано. Колата спря и засмяно шофьорче ми махна да се кача.

– Е това е късмет! – казах вместо поздрав и се наместих на седалката:

– За къде си? – отвърна момчето и ми подаде пакет цигари.

– До София, мерси! – отказах цигарите и обясних, че съм стар яздджия, за да пуша.

– Абе карах едни боклуци до Варна, от там ми натовариха други, за обратно и сега се прибирам – заобяснява шофьорчето без да го питам. – Цял ден се друсам в тая кошница, а тя даже радио няма. Няма с кого два лафа да обеля на кръст, затова като видя стопаджия го качвам – продължаваше си приказката той. Сигурно бе около двадесетгодишен, но двете бръчки на челото и захабените груби ръце, стиснали подскачащото кормило издаваха нелекия му живот. С тоя шръкнал перчем и сините си очи, ми напомняше за един чешки артист, играл в някакъв филм напоследък. – Като нищо мога и да заспя, ей тъй на, както си карам? – редеше си момчето проблемите, а аз, кой знае защо, се чувствах много стар с моите тридесет и една години. „Нисата“ миришеше на изгоряло масло и явно не бе в първа младост, въпреки че бе скоро боядисана. На всеки баир момчето се надвесваше леко напред, като ездач, които преодолява препятствие, помагайки на коня си. След изкачване на стръмнината то си отдъхваше с думите – А тъй, Марийке, не ме излагаш, и доволно продължаваше монолога си. Затоплен от двигателя и отпуснат от

добродушното бърборене на момчето, неусетно заспах. Събудих се вече по тъмно, тъкмо като излизахме от някакво градче. Момчето се засмя и ми смигна – Ти май му дремна, а? Де да можех и аз малко, ама няма как!

Накрая, точно при табелата с името на градчето, бе застанало момиче с развята на една страна руса коса и също като мен махаше на стоп.

– Да я вземем, а? – подсмива се моят водач и след като кимнах неопределено свърна встрани и спря.

– За София? – надникна стопаджийката през вратата, която отворих.

– Качвай се, но не знам как ще се сместите с приятелчето – отвърна шофьора.

– Ще се оправим някак! – самоуверено заяви малката нахалница и ме избута от половината седалка, за да седне. С тръгването се понаместихме.

– Е, да, няма начин да не се оправим! – недоволно измърморих, защото ми бяха нарушили спокойствието. Малката ме изгледа въпросително и със сериозен вид изръси:

– Извинете, не ви ли е приятно?

Беше мой ред да я огледам и реших да не и оставам дължен:

– Защо, трябва ли?

Момичето повдигна вежди, после разкопча и съблече грейката.

– Атака? – под блузката щръкнаха две гърди като праскови, които нямаха нужда от сутиен.

– Интересно, ако и сега ми е неприятно, ще свалите ли оставалото? – запитах, а шофьорчето зацвили от смях. Малката ококори очи и поклати заплашително глава:

– О-о, значи се правите на опасния стар вълк, а? – и без да дочака отговор добави. – Обаче не сте! Само се правите! Даже и да се съблека, не си струва! Нищо не можете да направите на тая тясна седалка! За такова нещо трябва условия!

– За какво нещо? – придадох си възможно по-глупав вид. Сега момичето се засмя. Смахът и бе истински и доставяше удоволствие да се слуша.

– Ей, ама вие наистина сте опасен! Дори сте по-опасен, защото не изглеждате на такъв!

– На какъв?

– На никакъв! – тросна се тя и замълча. Не изтрая много обаче и пак подхвана.

– Като видите стопаджийка, значи е ваш човек! Може да я поднасяте, както си щете, а ако ви се отвори парашута може и да я изчукате, нали?

– Парашута може и да не се отвори, но изчукването е задължително! – иронично отбелязах, а тя се нацупи.

– Държете се като гаден даскал!

– Защото съм такъв! – повдигнах рамене, а после се поправих. – Всъщност, бях такъв!

Двигателят замая главите ни с поредната порция прегорял дим, а шофьорчето махна с ръка:

То бива безработица, ама това напоследък на нищо не прилича! Аз и на тая брамка съм доволен, щото поне си вадя хляба с нея. То за друго май и не остава, макар че жената получава някой лев майчински. Ама колко са те? – запали нова цигара и продължи – Дъщеря ми е двегодишна, а малкият други ден става на шест месеца. Не ме питай колко струва „хуманата“ и с какъв зор я намирам! Като прибавиш – наема за квартирата, тока и храната, то май за друго не остана! Гледай как я караме, а уж сме млади и ни се живее! Че и ние сме хора, дявол да го вземе! Няма да живеем хиляда години я!

След неочаквано сериозната изповед на шофьора всички се умълчахме, а „Нисата“ сякаш да потвърди мизерното ежедневие на стопанина си, спуска гума. Това като че ли върна доброто настроение на момчето. С виновна усмивка ни предложи:

– Вие тръгнете бавно напред, аз ще стегна Марийка до десет минути ще продължим. Тъй се обичаме ние с нея – тя ми свие номер, аз и го върна – ха-ха-ха – прозвуча гласът му вече иззад колана.

Спогледахме се с момичето и слязохме.

– Да ти помогна нещо! – застанах до шофьорчето, но то се изсмя добродушно:

– Бягай, даскале! Не е за тебе работа! Виж там, може и да помогнеш! – посочи към вече тръгналото напред момиче. Свих рамене и го послушах. Закрачих бавно след момичето, като неволно се възхищавах на хубавото му тяло. Така, по дънки и блузка, с високото си малко задниче и талия колкото дланта ми, действуваше едновременно предизвикателно и в същия момент трогваше. Не гледах на нея като на жена, въпреки че бих я пожелал, без да се замисля. Толкова хубава, в полумрака напомняше на фея от приказните сънища. В тоя момент, сякаш интуитивно доловило мислите ми, момичето спря и се обърна. Бе на десетина метра от мен, просто си стоеше и ме гледаше. С всяка крачка я

приближавах, без да свалям поглед от очите и. Застанах пред нея в мълчаливо очакване. Тя вдигна бавно ръце и изведнъж, току под носа ми, плесна силно и се засмя:

– Ей, какво Ви става? Ходите като сомнамбул по пътя! Почувствах се неловко, защото бе разбрала, че я харесвам:

– Ами Ви направо ме омагьосахте!.

Тя направи привидно учудена физиономия, после някак делово подаде ръка:

– Казвам се Мария, като колата! – и веднага мина на ти. – Мислех, че ще се държиш поне до София, но май са ти много слаби ангелите! Впрочем, всички даскали са такива! Поех малката и топла длан и се представих. Попитах защо и е такава лошо мнението за колегите ми, а тя направи уточни:

– В гимназията имахме четирима мъже – учители и всичките се опитаха да ме яхнат! Дори Николов, който вече минава петдесетте! Да не мислиш, че е чак толкова хубаво да те Свалят кой от където завърне! Особено пък простациите! – погледна ме сериозно и със съвсем тих глас запита – Сигурно мислиш, че съм голяма фукла, нали?

Засмях се. Това момиче ми харесваше. Казах и го. Видях, че и достави удоволствие и призна без да я питам:

– Не знам колко си шур, но преди малко помислих, че ще ме целунеш!

– Толкова лошо ли щеше да бъде?

– Не знам, трябваше да опиташ! Проклетата хлапачка си търсеше белята.

– Веднага ще поправа грешката! – заявих, но в същия момент тя подскочи като коза и побягна напред:

– Знам, че си опасен! Няма защо да го доказваш! А и навярно не искаш да те причислявам към досадниците, нали? Тя си беше малка, хитра и лукава женичка.

– Откъде си сигурна, че съм нещо повече? Тя се приближи и много сериозно отвърна:

– Отникъде! Просто си по – различен! Стана ми смешно. Всеки друг мъж на мое място в момента, би се държал и говорил по подобен начин.

– Много бързо ме опозна, бе маце! Говориш, сякаш сме били в една група в детската градина!

– Първо – не съм Маца, а Мария и второ – ако искаш да знаеш, никак не ти отива да се правиш на много печен!

– Да-а! – съгласих се – Сигурно си права! – обърнах гръб и закричих напред. Малко сред себе си чувах стъпките и.

– Какво ще правиш в София? – запитах най-миролюбиво.

– То не е магарешка грижа! – заядливо отвърна тя. Спрях се. Беше прекалила и нямах намерение да я трая:

– Слушай, хлапачке! Най-лесната работа е да ти въртна два шамара и да намокриш кълките! Само че няма да го сторя, защото е глупаво, точно толкова, колкото и да ме обиждаш без причина!

Разочарованието ми от нея сигурно се бе изписало достатъчно ясно на лицето ми, защото макар, че се бе наежила да се кара, изглежда размисли и се отказа. Погледна ме изпод вежди и въпреки да не личеше, че съжалява, рече:

– Извинявай! Не го казах, за да те обидя!

– Ти добре ли си? – избухнах аз – Да не би случайно да си ми направила комплимент, а аз да не съм разбрал?

– Казах вече, че съжалявам! Ама и ти имаш един речник!

– Какъвто въпросът – такъв и отговорът!

– Да, бе! Точно за учител! Да ти въртна кълката и да се намокриш! – каза го, като ме имитираше доста сполучливо и въпреки, че не исках, се разсмях: Тя също се усмихна и това стопи напрежението помежду ни.

– Знаеш ли, Вальо? – за пръв път се обърна по име към мен – С никого не съм се скарвала толкова бързо досега! С никой непознат, разбира се!

– Че аз непознат ли съм! Мислех, че вече съм ти ясен?

– Ако искаш, вярвай, но те приемам като стар, стар приятел, когото не съм срещала много отдавна!

– Добрите стари приятели не се карат, щом се видят! Тя ме погледна и едва сега, на приближаващата светлина забелязах, че очите и са кафяви и много красиви – големи и леко извити, като на японка.

– А ако приятелят много ти е липсвал? – каза го така, сякаш се отнасяше за мен – Първо ти се иска да му се накараш, а после...

– После? – с глух глас запитах, хванах и я целунах по свежите, леко отворени устни. Отвърна ми толкова непринудено и топло, че се осъзнах едва когато клаксона на „Нисата“ продра магията, обхванала и двамата. Като някакви кретени стояхме на асфалта и в светлината на фаровете се целувахме. Всичко беше толкова бързо и неочаквано, та ми се струваше че гледам някакъв филм.

– Айде бе, хора! – викаше през Прозореца шофьорът – Нали щяхте да ходите в София?

Качихме се и продължихме пътуването. Мария се сгуши в мен, като от време на време ме поглеждаше усмихната. Преди да влезем в столицата, заспа. Шофьорчето изглежда се чувствуваше малко неловко, защото през цялото време пуши без да отрони дума. В София спря близо до Централни хали, угаси двигателя и притеснено запита:

– Какво ще правим сега, куклата? Тъй сладко е заспала, че да ти е жал да я събудиш!

– Няма проблеми! – отвърнах и духнах в лицето на Мария. Като злато се разпиля русата и коса. Леко се размърда и отвори очи. Благодарихме и слязохме от колата. Като се сбогувахме, шофьорчето усмихнато ми заръча:

– И да я пазиш, ей!

Като му махах с ръка, извиках:

– На никого няма да я дам!

„Нисата“ като муха забръмча, отдалечавайки се под светлината на уличните лампи. Останахме само двамата.

II

Цяла нощ се разхождахме с Мария из заспалия столичен град. Въздухът, макар и хладен, бе свеж и приятен – нещо нетипично за вечно опушената София. От време на време по пустите улици прелитаха такситата, а едно дори спря до нас. Отпратихме го и продължихме безкрайния си разговор. Така, крачейки бавно, притиснати един към друг, ми се струваше че можем да вървим до края на света.

Мария бе студентка в Софийския университет за първа година, специалност – българска филология. Имаше удобна квартира от самостоятелна стая в някакъв апартамент, близо до центъра на града. Беше сама и нямаше намерение да я дели с никого, въпреки високия наем.

– Нашите държат да имам всичко! Честно казано, дори ме глежат малко! – призна тя. Баща и бил полковник, командир на малко поделение някъде из нейния край, а майка и вече трета година работела в Мозамбик като лекарка. Почти всеки месец и пращала нови вносни тоалети и обувки.

– Аз съм сама, нямам брат или сестра и всичко е само за мен! – малко снобски самодоволно заключи по някое време тя.

– А защо, като имаш достатъчно средства, пътуваш на стоп?

– А иначе как щях да те срещна? – отговори на въпроса ми с въпрос.

Замълчахме. Неусетно се бе разсъмнало и ахроматичната светлина на утрото превръщаше всичко наоколо в елементи на чернобяла фотография. Спусналият се студ и вятър, носещ облаци прах, изиявяваха претенциите си към новия ден. Спряхме във входа на една стара кооперация и Мария се притисна до мен.

– Каж ми нещо за себе си!

Вдигнах яката на якето си. Темата не ми харесваше. За да подпишна една прозявка, сложих длан пред устата си и през нея промърморих:

– Няма нищо за казване!

Тя ми свали дланта, целуна ме нежно и настоя:

– Мъничко ще ми кажеш! Все пак не си престъпник, я! Замислих се. Погледнато от нечия страна, за някого можех да съм дори престъпник. Или предател да речем. Не ми се говореше, но започнах:

– Не мога да кажа нищо добро за себе си, Мария. Като малък бях послушно дете, като голям – също. Родителите ми ме изучиха,

настанаха на работа, купиха ми жилище и кола, а накрая дори ме ожениха. Вярно, избрах ми симпатична жена, но тя ме вълнуваше точно толкова, колкото и цветния ми телевизор в хола. На пръв поглед, за останалите, всичко при мен беше наред, дори се намираха ахмаци да ми завиждат. Един ден обаче, жена ми заяви, че е бременна. Тя се радваше, а мен ме обзе големият ужас. Само това ми липсваше, за да се превърна в абсолютен крепостен селянин. Това, че живеехме в голям град, не оправяше нещата, защото си беше една скучна и глуха провинция. Седмица – две след това, съпругата ми с разочарование установи, че и се е разминало. Излезе, че и едно дете като хората не съм могъл да и направя. На всичко отгоре взе да ме утешава, че имаме много време и все някой ден работата ще стане както трябва. Мълчах, гледах и слушах, но накрая нервите ми не издържаха. За да не изгърва и последния си шанс, да усетя вкуса на свободата, една вечер се напих като прасе и я напуснах. Ей така, без видима причина. Преместих се у нашите, но те бяха на нейна страна и ми натякваха ежедневно, че съм виновен. Изкараха ме алкохолик, неблагодарник и какво ли не още. За да им докажа, че не са съвсем прави, на трезва глава напуснах работа, а после и тях самите. Просто си взех якето и излязох на пътя. Там те срещнах и сега стоим тук двамата, а не съм сигурен дали всичко не е сън, или някоя от измислиците, които си съчинявам нощем, като не ми се спи. Това е.

– Значи ти просто си избягал? – упрекна ме Мария.

– Може и така да се каже! – не възразих аз.

– Но това не е честно! – долових болка в гласа и. – Постъпил си като безотговорен егоист.

– Сигурно си права, защото и другите това казваха.

– И сега ще се шляеш няколко дни тук, а като ти омръзне, ще избачкаш номера „Блудният син се завръща“, нали?

– Нямам такова намерение!

– Сега може би нямаш, но точно това ще направиш!

– Няма?

– Има! Глупак, такъв! А аз си помислих, че... – не можа да продължи тя, защото се разплака. И за да не се чувства толкова нещастна взе, та ми извъртя един як шамар, а после побягна. По улицата вече имаше доста хора, които бързаха за работа или кой знае къде на майната си. Реших, че много съм се застоял на това място, затова бавно тръгнах. Не знаех накъде отивам, но нямаше никакво значение, защото сега всичко ми принадлежеше. И шумния град, и мръсните трамваи, и гълъбите по покривите, и най-вече СВОБОДАТА ми, която не знаех какво да правя.

III

След два дни щеше да е Коледа и аз тръгнах да напазаря нещо за празничната вечер. Току що ми бяха броили първата заплата от новата работа, а тя бе почти двойно повече, от тая, която получавах като учител преди. Имах книжка на професионален шофьор от казармата и благодарение на нея сега всеки ден карах най-потрошения камион в София. Работех към едно автостопанство и разнасях варов разтвор по строежите. От предприятието ми уредиха стая в общежитие, достойно за някой филм на ужасите. Такова гето, заринато с боклуци, хлебарки и утайки от човешката раса, трудно би си представил човек. На мен обаче ми харесваше, сигурно защото не бях по-добър от тях.

– Влязох в един магазин за деликатеси и започнах да разглеждам изложените стоки. Накрая купих бутилка шампанско и една шафета смядовска луканка.

Платих и тръгнах да излизам, а пред мен изведнъж застана Мария. Стоеше и ме гледаше мълчаливо, със сериозни очи, хората ни побутнаха, защото им пречехме, докато тя не ме хвана за ръката и излязохме навън. Хиляди цветни крушки се опитваха да стоплят студената зимна вечер, стотици хора вървяха край нас, а ние мълчахме. Накрая Мария проговори:

– Значи си останал! Повдигнах рамене в отговор. Какво можех да кажа на това красиво младо момиче? Че ще плюя на единственото, пък било и неразумно свое решение в живота ли? Как ли пък не! Друго ако не, то поне инат имах в изобилие. Можех и на нея да дам, но тя си имаше достатъчно. Личеше и по физиономията.

– Видях те през витрината и влязох да се убедя, че си ти! – сякаш за оправдание отбеляза тя.

– Е, аз ли съм?

Усмихна се насила. В сребристото си кожено палто и белите ботуши, изглеждаше като коледен подарък, само дето и трябваше една панделка отгоре. Стори ми се пораснала и някак по-женствена.

– Много си хубава! – опитах се да бъда вежлив.

– Ами, все същата съм си! – засмя се доверчиво Мария и ме хвана под ръка – Нали може?

– Може, но вземи това! – подадох и луканката, за да ми е удобно. Вървяхме бавно и мълчаливо. Като стигнахме площада пред Народното

събрание, тя запитва накъде отиваме. Погледнах я учудено:

– Просто се разхождаме!

– Мислех, че ме водиш в квартирата си! – сериозно каза Мария.

– Откъде накъде? – дадох си вид на глупак.

– Извинявай, заблудила съм се! Предположих, че вече можеш да вземаш решения сам!

– Мога и за това не те водя в оная дупка, където спя нощем!

– А искаш ли да ме заведеш изобщо някъде?

– Не само искам, но и ще го направя!

– И къде ще ходим?

– Не казвам! Ти откога не си пътувала на стоп? Тя се засмя:

– Ако искаш да знаеш, това бе единственият стоп в живота ми!

– И се нацели точно на мен?!

– Защо, не ти ли харесва?

– На мен ми харесва, но на теб едва ли!

– Ти за мен не мисли? Казвай къде отиваме на стоп сега!

– Върви и не питай! Искам да те изненадам! – Добре! Да тръгваме, че ми е студено!

Забързахме. Оставих я пред НДК и с едно такси отпращих към автобазата. На портала се обадох на пазача бай Манол, че имам спешна работа и трябва да изкарам камиона. Той кимна заговорнически и прибра стотачката, която му мушнах в ръката. Запалих „Камаз“ – а и го подгоних по празните вече булеварди. В кабината всичко дрънчеше, подкачаше и хлопаше, но парното работеше идеално и скоро стъклата се изпотиха от топлина. На тротоара пред НДК Мария ме чакаше и аз заковах спирачки пред нея. Уплашена от големия грозен камион, тя се дръпна назад, но когато отворих вратата и я извиках, бързо като катеричка скочи в кабината.

– Ей, какво е това ужасно нещо? – имаше предвид сплескания с вар „Камаз“, но аз не отговорих, защото тъкмо навлизах в едно оживено кръстовище. Малко по-късно, излязъл вече на околоръстното шосе, я запитах на къде да карам. Тя си съблече кожуха и запитва:

– Не си откраднал камиона, нали?

Уточних, че можем да разполагаме с него следващите два дни, защото бяха почивни. Разказах и как съм се устроил, като непрекъснато се шегувах, но тя стоеше сериозна и току ме поглеждаше изпитателно. Накрая ме помоли да спра. Отбих вдясно и загасих двигателя. Само парното бучеше тихо и навяваше топъл въздух.

– Няясно ли си със себе си, Вальо? – хвана ме за ръката и я стисна

силно.

– Какво искаш да кажеш? – направих се на утрепал.

– Много добре знаеш, за какво те питам! Издърпах си ръката. Не исках да говоря за неща, които ме връщаха назад. Тя постоя малко, очаквайки отговор, после тихо заговори:

– Като те видях в магазина, идеше ми да скоча до небето от радост! Знам, че е глупаво, след като сме били само една нощ заедно, но аз съм си такава. Като приема някого от първия път, той си остава при мен завинаги.

– Защо избяга тогава? – прекъснах я аз.

– Защото помислих, че си страхливец! И защото едва те харесах и ти побърза да ме разочароваш!

– Като ти казах истината!?!... Май по-добре бе да ти дръпна някаква лъжа и да те изучукам, а после разочаровай се колкото щеш!

– Спри! – запуши ми устата с длан – Ако беше такъв, нямаше да те харесам още там, на шосето! Спомняш ли си, тогава ти казах, че си различен от другите?

– Спомням си, че се целуваше прекрасно!

– Забравила съм вече! Не съм го правила от два месеца!

– Какво чакаме тогава? – приближих я аз. Тя се вкопчи в мен и впи горещите си устни в моите. Камионът като че ли се завъртя на шосето. След малко Мария ме отблъсна грубо:

– Дръпни се! Трябва да уточним нещата! Хванах кормилото и го стиснах здраво. Мразех да говоря за това, какво ми е на душата.

– Е, уточнявай тогава! Мери, тегли, смятай, прави си бакалските сметки, но мен не ме набърквай в това! Знаеш, че обикновено разочаровам хората край себе си.

– Знам, че ми харесваш Вальо! Знам още, че искам да сме заедно днес, утре и всичките дни напред, но се страхувам от възможността един ден да си тръгнеш, както си го правил вече преди!

– Какво очакваш от мен? Да обещаая, че ще съм послушно дете? – изръмжах неохотно. Пак се опитваха да ми надянат хомот.

– Ако наистина си решил, да започнеш начисто, от ден първи, сега ще подараш тоя глупав камион към твоя град! Ще ме представиш на бившата си жена и родителите си и ще им обясниш всичко! Ще го направиш; ако ме искаш разбира се! Ако ти трябва само за леглото, обръщай и карай в квартирата ми! За мен не е проблем да преспя един път с тебе! Казах вече, че ми харесваш!

– А защо само веднъж? – опитвах да се пазаря – Не може ли

повече?

– Не ставай нахален! Това ще ти е подарък за Коледа! Решавай сега!

– Какво да решавам, като ти вече всичко си решила?

– Изборът е твой, скъпи! – присмя ми се тя.

– Не обичам друг да ми казва какво да правя, Мария! Дори решението да ми харесва! Точно затова избягах, ако си спомняш! И не мисли, че съм умрял за едното чукане! Не приемам никакви подаръци, ако ще ми поставят условия! Ясно? – бях повишил глас, без да усетя.

– Добре, не викай! – пак залепи длан на устата ми тя.

– Измити ли са ти ръцете? – хванах я за пръстите и ги захапах със зъби. Стиснах леко и тя изписка престорено:

– Знаех си аз, че си големият лош вълк! Ще ме ядеш ли, или ще си умра невкусена?

– Направо умирам от глад! – заявих и се нахвърлих да го доказвам. Кабината на камиона не бе комфортна като квартирата и, но определено бе за предпочитане пред моята. Като свършихме я запитах:

– Защо не каза, че ти е за пръв път?

– Защото не ме пита! И защото с теб всичко ми е за пръв път – автостопа и чукането, и желанието да бъде само твоя!

– И желанието да бъде само твой! – провокирах я, но тя не се смути:

– Защо не? Аз не обичам даделя своето с другите!

– Че откога съм твоя собственост?

– От сега!

– Така ли?

– Така!

– Е, – въздъхнах – май пак ще те разочаровам! Не съм ти джобно ножче и нямам намерение да ставам такова, госпожичке! Свободен човек съм и ще правя каквото си искам, дори и да не ти харесва!

– Защо, до тук всичко ми хареса!

– От тук нататък, обаче?

– Ти ще кажеш!

– Какво да кажа?

– Какво ще правиш!

– Нищо няма да казвам, а ще запаля камиона и ще тръгнем!

– Закъде?

– Има ли значение?

– За мен има, но това тебе, като СВОБОДЕН човек – тя натърти на

думата – изобщо не те засяга!

– Добре! – съгласих се и завъртях стартера. Дадох мигач и обърнах Към София. Включих на по-висока предавка и погледнах към Мария. Беше се отпуснала спокойно на седалката и гледаше през страничното стъкло. Не изглеждаше на разстроена.

– Какво ме зяпаш? – беше уловила погледа ми в отражението на стъклото – Мислиш, че ще ревна да се оплаквам ли?

– Не съм казал такова нещо!

– Но си го помисли?

– Няма такава работа!

Тя се завъртя към мен и закрещя:

– Мисли си каквото искаш! Прави каквото искаш! Все ми е едно, щом сме заедно! – и за да не бъде отстъплението и пълно, добави – Мръсно пресе такова!

– Е, да чуя и аз една хубава приказка от тебе! – облекчено въздъгнах. Дълбоко в себе си, се надяхах да стане точно така. Напред, встрани блеснаха неоновите светлини на някаква бензиностанция. Намалих и спрях до, нафтовата колонка.

– Наливай до горе! – казах на приближилия се бензинаджия. Той мушна човката, на маркуча и горивото засвистя в резервоара. Щом заредих, извих машината и оставих столицата зад гърба си. Набрах скорост, а Мария подскочи на седалката:

– Сега пък накъде тръгна?

– Чака ни дълъг път, собственичке!

– Колко дълъг?

– Около петстотин километра, а после ще видим! Тя се приближи до мен, обви ръка край врата ми и ме целуна по ухото:

– Какво ще видим после, Вальо?

– Колко ще издържим ние двамата!

– Искаш ли го наистина?

– Да!

– Повече от свободата си?

Ама, че хлапачка! Тя не разбираше, че свободата изобщо, беше някакво илюзорно понятие, почти без смисъл.

Възможността да се лиша от свободата си сам, за нещо толкова хубаво, като чувството, което изпитвах към нея, бе самата свобода. И по-неже нещо много сложно се получи, отвърнах:

– Обичам те!

Камионът наистина бе абсолютна браква, но имаше много

мелодични тромби. Натиснах ги продължително и затова не чух какво ми каза Мария. Обаче се досетих. Но няма да го споделя, защото това беше много лично нещо и трябваше да си гледам пътя. А има ли нещо по-хубаво от пътя, който е пред нас?

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3113>]